

Arrest

nr. 74 775 van 8 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Thaise nationaliteit te zijn, op 8 november 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 11 oktober 2011 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot weigering van afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 november 2011 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. GARCIA, die *loco* advocaat L. SAVELKOUL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 maart 2010 dient verzoekster een visumaanvraag voor kort verblijf in. Op 12 april 2010 wordt de afgifte van het visum geweigerd.

Op 31 augustus 2010 dient verzoekster opnieuw een visumaanvraag voor kort verblijf in. Op 15 september 2011 wordt de afgifte van het visum geweigerd.

Op 12 september 2011 dient verzoekster andermaal een visumaanvraag voor kort verblijf in. Op 11 oktober 2011 wordt de afgifte van het visum geweigerd. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Wettelijke referenties: Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

- Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond*

- Andere:*

Twijfels omtrent het werkelijke doel van de reis. In de eerste visumaanvraag (33019) wordt er verklaard dat betrokkene haar tante zal helpen om op haar dochter te passen, tevens verklaarde haar vader dat ze misschien in België zou blijven om er te studeren.

Het huidig doel van het verblijf is onduidelijk.

Zie ook twee voorgaande weigeringen: 33019 + 35427.

- Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld*

- Vestiging te vreezen*

Bij de eerste visumaanvraag die betrokkene indiende (d.d. 19/03/2010; 33019) verklaarde de vader van betrokkene dat zij in België zou verder studeren indien zij er zich zou kunnen aanpassen. Betrokkene biedt hierdoor geen garantie op terugkeer na 30dagen.

Er wordt vermoedelijk een kort verblijf gevraagd maar een lang verblijf beoogd.

- Andere*

Er worden geen inkomsten van de ouders van betrokkene voorgelegd waardoor het niet duidelijk is of deze over voldoende bestaansmiddelen beschikken om in het onderhoud van hun dochter te kunnen voorzien.”

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt een exceptie van onontvankelijkheid op omdat verzoekster minderjarig is en moet worden bijgestaan door een ouder of voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. *In casu* wordt verzoekster niet wettelijk vertegenwoordigd.

Een minderjarige wordt als handelingsonbekwaam beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat een minderjarige vertegenwoordigd dient te zijn door zijn vader, zijn moeder of zijn voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er wordt op deze algemene regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft die geen *infans* meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden. *In casu* betreft de bestreden beslissing een weigering tot afgifte van een visum ten aanzien van verzoekster en betreft het bijgevolg rechten die aan de persoon verbonden zijn. Verzoekster die op 5 februari 1995 is geboren, is thans 16 jaar en wordt binnen afzienbare tijd 17 jaar en beschikt over voldoende onderscheidingsvermogen om een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in te stellen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel voert verzoekster de schending aan “van de wet”.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Doordat verweester cfr. art. 32 lid 2 van de Verordening (EG) nr.: 810/2009 van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode, middels het standaardformulier van bijlage VI bij deze Verordening de afwijzende beslissing en haar motivering aan verzoekster heeft kenbaar gemaakt, doch op het uiteindelijke formulier waarmee de beslissing aan verzoekster werd bekend gemaakt, geen datum voorkomt (stuk 1).

Terwijl het standaardformulier van de bijlage VI bij de Verordening 810/2009 wel degelijk voorziet en voorschrijft dat benevens de stempel en handtekening van de bevoegde dienst, óók de datum hierop dient te worden vermeld.

In casu werd aan verzoekster de beslissing betekend mét stempel en handtekening van de bevoegde consulaire ambtenaar, doch zónder de vereiste datumvermelding (stuk 1).

Verzoekster heeft vervolgens haar dossier kunnen raadplegen via de website van verweester, alwaar zij te weten kwam dat de beslissing tot weigering blijkbaar per 11.10.2011 werd genomen (stuk 2), doch

zulks kan uiteraard geenszins uitwissen dat verweerster middels het niet vermelden van deze datum op de uiteindelijke weigeringsbeslissing die aan verzoekster werd betekend, de wet geschonden heeft en dat dienvolgens de bestreden beslissing reeds om deze reden dient te worden nietig verklaard.”

3.2 Verweerder merkt terecht op in de nota met opmerkingen dat verzoekster niet uiteenzet welke rechtsregel zij geschonden acht.

In de mate verzoekster aanvoert dat een beslissing is genomen zonder datum, merkt de Raad op dat de beslissing in het administratief dossier wel degelijk een datum bevat, waarvan verzoekster overigens zelf kennis heeft genomen nu zij stelt dat zij, na raadpleging van haar dossier via de website, heeft vastgesteld dat de beslissing tot weigering van de afgifte van een visum is genomen op 11 oktober 2011. Verweerder merkt aldus terecht op dat zij evenmin een belang aantoonst bij haar kritiek.

In de mate verzoekster aanvoert dat de kennisgeving van de bestreden beslissing niet op correcte wijze is gebeurd, merkt de Raad op dat zij niet aantoonst op welke manier deze kritiek afbreuk doet aan de wettigheid van de bestreden beslissing (RvS 1 juli 2005, nr. 147.218). Een eventueel gebrek in de betekening tast de wettigheid van de beslissing niet aan en heeft geen invloed op het rechtmatig karakter van de genomen beslissing (RvS 21 maart 2005, nr. 142.408; RvS 4 juni 2002, nr. 107.293 en RvS 20 december 2001, nr. 102.154).

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3 In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Doordat verweerster in haar beslissing motiveerde dat niet zou kunnen worden vastgesteld dat verzoekster werkelijk het voornemen zou hebben het grondgebied van België weer te verlaten vóór het verstrijken van het visum, daar verzoekster hiertoe geen garantie zou verleend hebben (stuk 1).

Verweerster bedoelt hiermee dat verzoekster geen zwart op wit bewijs van een geplande terugkeer naar Thailand heeft kunnen voorleggen.

Terwijl echter zulks wél had gekund middels het voorleggen van een heen-en-terug vliegtuigticket Thailand-België, doch i.h.k.v. een visumaanvraag het geenszins redelijk is van een visumaanvrager te verwachten reeds een heen-en-terug vliegtuigticket voor te leggen, wanneer deze aanvrager nog geen uitsluitel betreffende zijn/haar aanvraag heeft bekomen.

Verweerster schendt middels haar weigeringsbeslissing en haar motivering daartoe, zoals hiervoor aangegeven, het redelijkheidsbeginsel, waardoor de nietigverklaring van deze beslissing zich opdringt.”

3.4 Uit de bestreden beslissing blijkt dat het visum is geweigerd omdat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond; dat er twijfels zijn omtrent het werkelijk doel van de reis; dat het voornemen om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten niet kon worden vastgesteld; dat vestiging valt te vrezen en dat geen inkomsten van de ouders van verzoekster worden voorgelegd waardoor het niet duidelijk is of deze over voldoende bestaansmiddelen beschikken om in het onderhoud van hun dochter te kunnen voorzien.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt aldus niet dat verzoekster een *“heen-en-terug vliegtuigticket Thailand-België”* dient voor te leggen of dat haar wordt verweten zulks niet te hebben voorgelegd. Verzoeksters grief mist feitelijke grondslag.

Het evenredigheidsbeginsel slaat op de verhouding van evenredigheid tussen de aangehaalde elementen en de beoordeling van die elementen door verweerder. Het evenredigheidsbeginsel wordt niet geschonden door de toepassing van de wettelijke bepaling die de mogelijkheid om de afgifte van een visum te weigeren uitdrukkelijk voorziet. De schending van het evenredigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.5 In het derde middel voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen. "

(Rv.St. 4 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7.681; Rv.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8.094; Rv.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519.)

Krachtens de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering - en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering - gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

"Vage, duistere of niet ter zake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen zijn niet afdoende."

(D. VAN HEULE, Vluchtelingen: Een overzicht na de Wet van 6 mei 1993, Gent, Mys en Breesch, 1993, 78 en D. VAN HEULE, "De Motiveringsplicht en de Vreemdelingenwet, T.VR. 1993/2,67-71.)

De bestreden beslissing is een voorbeeld van een ongeldige of niet-plausibele en aldus niet afdoende naleving van de motiveringsplicht.

Meer bepaald worden de motieven van de beslissing tegengesproken door de door verzoekster bijgebrachte stavingstukken bij haar visumaanvraag.

1.

Doordat verweerster motiveerde dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf van verzoekster onvoldoende zouden zijn aangetoond.

Terwijl verzoekster klaar en duidelijk aantoonde dat zij het nichtje was van mevrouw M. R., echtgenote van de heer P.K. en wonende in België, alsmede dat zij haar familie in België dan ook wenste te bezoeken en hiertoe ook uitdrukkelijk door de heer en mevrouw P.-M. was uitgenodigd (stuk 6), met zelfs een verbintenis tot tenlasteneming door de heer P.(stuk 7).

Verzoekster verwijst naar vigerende rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hieromtrent:

"Zoals verzoeker aangeeft in het middel, blijkt uit zijn verklaringen en uit de uitnodigingsbrief die verzoeker voorlegt wel degelijk zijn reisdoel. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid kon bijgevolg niet in alle redelijkheid oordelen dat verzoeker niet in het bezit was van documentatie waaruit het reisdoel blijkt, dit strookt immers niet met de gegevens van het dossier. (..)

De schending van de materiële motiveringsplicht is aangetoond. "

(Raad Vreemdelingenbetwistingen (2e k.) 28 mei 2010, nr. 44.115.)

Ook in casu heeft verzoekster bij haar visumaanvraag een uitdrukkelijke uitnodiging gevoegd, waarin dan nog uitdrukkelijk door de gastheer vermeld werd dat verzoekster wel degelijk bij afloop van het visum diende terug te keren naar Thailand en dat hiertoe voor een heen-en-terug vliegtuigticket zou worden gezorgd.

De bestreden beslissing schendt dan ook de materiële motiveringsplicht, wanneer zij voorhoudt dat ter zake het doel van het verblijf onvoldoende duidelijk zou zijn, wanneer in casu een uitdrukkelijke uitnodigingsbrief voorhanden is.

Doordat verweerster motiveerde dat verzoekster geen garantie zou bieden op een terugkeer naar Thailand bij afloop van het visum, daar haar vader bij een eerdere visumaanvraag zou hebben verklaard dat verzoekster in België zou verder studeren indien zij er zich zou kunnen aanpassen.

Terwijl verzoekster momenteel studeert in Thailand en deze studies bekostigd worden door het echtpaar P.-M., bij wie verzoekster in België zou mogen en willen verblijven en zulk gegeven, ook bevestigd door het voormelde echtpaar in hun uitnodigingsschrijven dd. 01.09.2011 (stuk 6), juist een tegenindicatie vormt voor de veronderstelling van verweerster dat verzoekster in België zou willen verder studeren.

Immers hebben de heer en mevrouw P.-M. de studies van verzoekster aldus bekostigd in Thailand en zou de niet-terugkeer van verzoekster na haar komst naar België tot gevolg hebben dat het reeds betaalde schoolgeld voor de school in Thailand verloren zou zijn.

Zulks maakt het gegeven dat zowel verzoekster, als haar tante en oom in België wensen dat verzoekster haar school in Thailand verder afmaakt en dan ook geenszins in België wenst te blijven geloofwaardiger en aannemelijker dan het tegendeel, zoals dan ook ten onrechte door verweerster weerhouden.

3.

Doordat verweerster motiveerde dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf van verzoekster onvoldoende zouden zijn aangetoond, alsook dat geen garantie door verzoekster zou zijn gegeven dat zij wel degelijk zou terugkeren bij afloop van het visum, zich hiervoor baserende op een beweerdelijke verklaring van de vader van verzoekster n.a.v. een eerdere visumaanvraag dat verzoekster in België zou wensen verder te studeren indien zij zich hier zou kunnen aanpassen, hetzij op een verklaring, eveneens n.a.v. een eerdere visumaanvraag door verzoekster, dat verzoekster naar België zou wensen te komen, teneinde haar tante te helpen om op haar dochtertje Z. te passen.

Terwijl zulke motivering geenszins een afdoende motivering betreft die rechtsgeldig tot een weigeringsbeslissing zou kunnen nopen en dan ook de materiële motiveringsplicht schendt.

Immers is vooreerst een eerdere verklaring dat verzoekster in België haar tante zou willen bijstaan middels het oppassen van nichtje Z. perfect compatibel met een terugkeer naar Thailand bij afloop van het visum.

Het is immers nogal wies dat wanneer een 16-jarig meisje uit Thailand naar België op vakantie komt bij haar tante en oom, zij al eens zou worden ingeschakeld om op het kindje van die tante en oom te babysitten.

Zulks is toch volstrekt normaal!

Zulks hoeft dan ook geenszins te betekenen dat verzoekster zou wensen in België te blijven, teneinde te kunnen blijven babysitten op kleine Z.

Vervolgens kan de vader van verzoekster dan wel verklaard hebben dat verzoekster zou wensen verder te studeren in België, zo zij in België zou aarden.

Echter hoeft hieruit, zo de vader van verzoekster zulks werkelijk zo verklaard zou hebben - hetgeen verzoekster overigens betwist en hetgeen zij wijt aan een overijverige, deloyale en niet bekwame Thaise "tolk" die de woorden van verzoeksters vader dan ook slecht, minstens ongelukkig vertaalde - , nog niet te worden afgeleid dat verzoekster bij afloop van het visum niet zou wensen terug te keren naar Thailand.

Immers kan verzoeksters vader evengoed bedoeld hebben dat verzoekster ooit nog het voornemen zou hebben in België hogere studies te volgens en dat verzoeksters huidige geplande (vakantie)verblijf dan ook tevens een test zou uitmaken of studeren en dienvolgens aarden in België werkelijk mogelijk zou zijn.

Zulks zou dan ook een terugkeer van verzoekster naar Thailand niet in de weg staan, alwaar zij haar middelbaar dan zou kunnen afmaken en met het oog op hogere studies een nieuwe visumaanvraag zou kunnen doen.

Deze nieuwe visumaanvraag zou alsdan op haar merites beoordeeld kunnen worden en hierop dient dan ook geenszins nu reeds geanticipeerd te worden.

Ten slotte merkt verzoekster op dat verweerster zelf erkende dat de door haar gehekelde verklaringen van de vader van verzoekster, gegeven werden bij een eerdere visumaanvraag van verzoekster en aldus niét bij de huidige aanvraag (stuk 1).

Voor zover deze verklaringen dan werkelijk zo zouden zijn gedaan en - per impossibile - tóch terecht zouden kunnen nopen tot een weigering van de visumaanvraag, stelt verzoekster zich de vraag hoelang deze verklaringen bij hernieuwde visumaanvragen nog kunnen doorwegen.

Indien verzoekster van gedachte zou veranderen en niet meer in België zou wensen te blijven om hier verder te studeren, zo zij ooit wél zulk voornemen zou hebben gehad, quod certe non (!), dan zou deze eerdere verklaring haar steeds blijven achtervolgen, zodat zij nooit meer naar België zou kunnen komen, ook al zou zij haar voornemen hier te willen blijven reeds lang niet meer in de praktijk willen brengen.

Verzoekster meent dan ook dat verweerster de materiële motiveringsplicht schendt door haar weigeringsbeslissing enkel en alleen te steunen op een verklaring bij een eerdere visumaanvraag, dan nog van een familielid van verzoekster en niét van verzoekster zelf (!), die sedertdien geenszins meer herhaald werd en dan ook evenmin n.a.v. de huidige visumaanvraag, alsook dan nog wordt tegengesproken door navolgend door verzoekster bijgebrachte stavingstukken."

3.6 Bij de beoordeling van de motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn beoordeling van de aanvraag tot een visum voor kort verblijf, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Artikel 32 van de Verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (Visumcode) bepaalt:

"Weigering van een visum

1. Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

a) indien de aanvrager:

i) een vals, nagemaakt of vervalst reisdocument heeft overgelegd;

ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond;

iii) niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen;

- iv) in de lopende periode van zes maanden reeds drie maanden op het grondgebied van de lidstaten heeft verbleven op grond van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid;
- v) ter fine van weigering van toegang in het SIS gesignaleerd staat;
- vi) wordt beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid als omschreven in artikel 2, lid 19, van de Schengengrenscore, of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name of hij om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staat in de nationale databanken van de lidstaten;
- vii) in voorkomend geval, niet heeft aangetoond te beschikken over een toereikende en geldige medische reisverzekering,
- of
- b) indien er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum.
2. De afwijzende beslissing en de redenen voor de afwijzing van de aanvraag worden kenbaar gemaakt door middel van het standaardformulier van bijlage VI.
3. Aanvragers aan wie een visum is geweigerd, kunnen in beroep gaan. Het beroep wordt ingesteld tegen de lidstaat die de definitieve beslissing over de aanvraag heeft genomen. De nationale wetgeving van die lidstaat is op het beroep van toepassing. De lidstaten verstrekken de aanvragers informatie over de procedure in geval van een beroep, zoals gespecificeerd in bijlage VI.
4. In de in artikel 8, lid 2, bedoelde gevallen stelt het consulaat van de vertegenwoordigende lidstaat de aanvrager in kennis van de beslissing van de vertegenwoordigde lidstaat.
5. Informatie over geweigerde visa wordt in het VIS ingevoerd overeenkomstig artikel 12 van de VIS-verordening."

Bij de uitoefening van de in artikel 32 van de visumcode bepaalde bevoegdheid, beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris over een ruime discretionaire appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing motiveert dat:

"• Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond

• Andere:

Twijfels omtrent het werkelijke doel van de reis. In de eerste visumaanvraag (33019) wordt er verklaard dat betrokkene haar tante zal helpen om op haar dochter te passen, tevens verklaarde haar vader dat ze misschien in België zou blijven om er te studeren.

Het huidige doel van het verblijf is onduidelijk.

Zie ook twee voorgaande weigeringen: 33019 + 35427.

• Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld

• Vestiging te vreezen

Bij de eerste visumaanvraag die betrokkene indiende (d.d. 19/03/2010; 33019) verklaarde de vader van betrokkene dat zij in België zou verder studeren indien zij er zich zou kunnen aanpassen. Betrokkene biedt hierdoor geen garantie op terugkeer na 30 dagen.

Er wordt vermoedelijk een kort verblijf gevraagd maar een lang verblijf beoogd.

• Andere

Er worden geen inkomsten van de ouders van betrokkene voorgelegd waardoor het niet duidelijk is of deze over voldoende bestaansmiddelen beschikken om in het onderhoud van hun dochter te kunnen voorzien."

Waar verzoekster betoogt dat zij aantoonde het nichtje te zijn van haar tante in België, die zij wenst te bezoeken en zij uitdrukkelijk is uitgenodigd door haar familie in België, met een verbintenis tot tenlasteneming, doet zij geen afbreuk aan de motieven in de bestreden, nu het feit dat zij verwanten heeft in België, uitdrukkelijk uitgenodigd is door haar familie in België en zij een tenlasteneming kan voorleggen niet wordt betwist door verweerder. Waar verzoekster verwijst naar het arrest nr. 44 115 van 28 mei 2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dient opgemerkt te worden dat voormeld attest een teruggrijping aan de grens betreft waarbij de betrokkene over een visum voor kort verblijf beschikte. De feitelijke omstandigheden van de zaak waarnaar wordt verwezen zijn bijgevolg geheel verschillend van de feitelijke omstandigheden in voorliggende zaak. De verwijzing naar voormeld arrest is niet dienend.

Verzoekster stelt dat haar studies in Thailand worden bekostigd door haar familie in België, hetgeen een tegenindicatie is van de vermeende intentie om in België te studeren. De eerdere verklaring dat zij haar tante in België zou willen bijstaan "*middels het oppassen van*" de dochter van haar tante is eveneens compatibel met een terugkeer naar Thailand na afloop van het visum. De eerdere verklaring afgelegd door haar vader wordt betwist daar de tolk de woorden van haar vader slecht vertaalde. Bovendien, zelfs mocht haar vader de in de bestreden beslissing aangehaalde verklaring hebben afgelegd dan kan hieruit niet redelijk worden afgeleid dat zij na afloop van het visum niet zou terugkeren naar Thailand.

Verzoekster overloopt elk motief in de bestreden beslissing en tracht ze te weerleggen. Er dient op te worden gewezen dat de motieven gezamenlijk in ogenschouw moeten worden genomen aangezien de gemachtigde van de staatssecretaris uit het geheel van de elementen afleidt dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond. Het is niet kennelijk onredelijk om uit de eerdere afgelegde verklaringen te concluderen dat het doel van haar verblijf in België onduidelijk is, nu zij verklaarde haar tante te willen helpen om op haar dochter te passen en haar vader verklaarde dat ze misschien in België zou blijven om er te studeren. Daarnaast kan verweerder haar voornemen om het grondgebied te verlaten vóór het verstrijken van het visum niet vaststellen, nu er in die zin geen stuk is voorgelegd. Door de afgelegde verklaring van haar vader oordeelt verweerder dat er geen garantie is op terugkeer. Bovendien worden geen inkomsten van haar ouders voorgelegd waaruit blijkt dat zij in het onderhoud van hun dochter kunnen voorzien. Verweerder vermoedt aldus dat een kort verblijf wordt gevraagd maar een lang verblijf wordt beoogd. Verzoekster weerlegt de motivering niet aan de hand van zogenaamde tegenindicaties, zonder haar beweringen *in concreto* aan te tonen. Verzoekster maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing heeft genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Uit verzoeksters uiteenzetting blijkt dat zij het niet eens is met de opgegeven motieven. De Raad wijst er evenwel op dat het louter niet eens zijn met de motieven nog niet aantoonst dat de beslissing op kennelijk onredelijke werd genomen.

Waar verzoekster betwist dat de verklaringen afgelegd door haar vader juist zijn vertaald door de tolk beperkt zij haar betoog tot een loutere bewering.

Verzoekster kan verweerder niet verwijten rekening te houden met de eerder afgelegde verklaringen van haarzelf en haar vader. De verklaringen werden afgelegd naar aanleiding van een eerdere visumaanvraag voor kort verblijf in België met als opgegeven doel dezelfde personen te vervoegen. Verzoekster heeft op relatief korte tijd dezelfde visumaanvraag tot drie keer toe gesteld. Het is niet kennelijk onredelijk en in tegendeel zorgvuldig dat verweerder bij de beoordeling van de visumaanvraag rekening houdt met de feitelijke gegevens en stukken waarover hij kennis heeft.

Waar verzoekster stelt dat haar eerdere verklaringen haar "*steeds blijven achtervolgen*" en zij "*nooit meer naar België*" zal kunnen komen, kan zij niet worden gevolgd. Verzoekster dient het doel en de omstandigheden van haar voorgenomen verblijf in België voldoende aan te tonen alsook haar voornemen om het grondgebied te verlaten vóór het verstrijken van het visum voldoende aan te tonen opdat verweerder die over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt, kan worden overtuigd over te gaan tot de afgifte van een visum bij de beoordeling van een nieuwe visumaanvraag.

Verzoekster toont niet aan dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is. Het feit dat verzoekster het niet eens is met de beoordeling van de verwerende partij maakt op zich geen middel tot vernietiging van de bestreden beslissing uit. Op basis van de aan de verweerder bekende feiten die gezamenlijk in acht dienen te worden genomen en die alle werden opgenomen in de motieven van de bestreden beslissing is de gemachtigde van de staatssecretaris op niet kennelijk onredelijke wijze tot het besluit gekomen dat het visum aan verzoekster diende te worden geweigerd. De schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN